

Hungaroton

HCD 32845-46

Fischer Annie – Secrets

Fischer Annie – zongora

Hat év után egy második dupla albumot jelentetett meg a Hungaroton a Dévény Anna-hagyatékából. A híres gyógytornász szatyorba rejtett, a maga idejében jónak számító magnóval vette fel titokban – egy ideig titokban, mert egy ízben fény derült rá – Fischer Annie koncertjeit. Az ilyen kalózfelvételek nélkül szegényebbek volnánk. Ebben az esetben sokkal. A javított felvételek minősége egyáltalán nem rossz – akit érdekel, élvezni tudja; jellegzetesen magnós, de az előadások a sajátos patinával együtt átjönnek. Az új album különösen érdekes, mert *Schubert 845-ös a-moll* és *959-es A-dúr szonátájáról* nem maradt fenn másik felvétel. Fischer Annie nem szerette a lemezstúdiókat. Ez kár, de érthető, ha ezeket a felbecsülhetetlen értékű dokumentumokat hallgatjuk. Koncerten sokkal szabadabban játszott; engedni tudott a pillanat ihletésének. Varázslatos mozzanatoknak lehetünk tanúi: már az első másodpercekben izzani kezd a levegő. Fischer Annie Schubertje külsőleg abszolút stílusos, belsőleg azonban alternatív, előremutató, energikus, nyugtalan, változékony. Az előadásokat legjobban a *nagyon intenzív* kifejezéssel lehet leírni. Az *A-dúr szonáta* kapcsán megkockáztatom, hogy élenjáró interpretációt hallunk. E mű előadásával kapcsolatban nekem legalábbis mindig voltak hiányérzeteim, s most először nem. Schumann *Kreislerianáját* stúdióban is felvette, a *Fantasiestücke* másik élő felvételről is ismert. Ezekhez az írásomban már említett jellegzetességek abszolút illenek – elég, ha egyes tételek címére gondolunk: „*nagyon gyorsan, rendkívül mozgalmasan, nagyon gyorsan*”; de a „*nagyon lassan*” jelzésnek is mély átéléssel tett eleget. Az ember azt gondolná, hogy ezek a gyengébb hangminőségű felvételek csak amolyan kiegészítései a Fischer Annie-diszkográfiának. Ám ez egyáltalán nem így van. Egyes stúdiófelvételei természetesen nagyon jók, mégsem adják vissza teljes egészében azt a különös atmoszférát, ami Fischer Annie koncertjeit és művészetét kivételesé tette. Ezekben a szépen kijavított felvételeken ez viszont teljes egészében átjön. Szinte ott lehet az ember az egykori koncerten, és tulajdonképpen teljes egészében átélheti az akkori kiemelt pillanatok. Úgy, ahogyan egy-egy gyengébb Furtwängler-felvétel is többet nyújt az adott mű sok-sok későbbi bejátszásánál.

Zay Balázs

ECM Records –
Hangvető

4819512

Brahms: Klarinétsonáták (op. 120), Jörg Widmann: Intermezzók zongorára

Schiff András – zongora, Jörg Widmann – klarinét

Schiff András és Jörg Widmann jelentős közös kamarazenei múlttal rendelkeznek. A 2018-ban rögzített műsort már 2010-ben hallhatta előadásukban a Salzburgi Ünnepi Játékok közönsége; Widmann zongoraművének bemutatója is Schiff András nevéhez fűződik. Ez önmagában is figyelemfelkeltő mozzanat volt, hiszen Schiff gazdag repertoárjának igencsak szolid szeletét jelentik a kortárs darabok. Jóllehet, a darabok sorrendje szendvicsjellegű, korántsem csupán árukapcsolásról van szó. Mint a kísérőfüzetben Widmann kifejti, számára meghatározó Brahms-élmények birtokában készült az intermezzo-sorozat. Már maga a műfajválasztás, tehát a közjáték-sorozat is Brahmsra emlékeztet. Widmann egy év eltéréssel kezdte klarinét- és zeneszerzés-tanulmányait, s e két minőségében (sőt karmesterként is) párhuzamosan működik. Tavalytól mindhárom minőségben a WDR Szimfonikus Zenekarának rezidens művésze, emellett főiskolai tanár. Játékának érthető módon a formai felépítés az erőssége, a strukturáknak az az áttekinthetősége, amely leginkább az alkotóművészek sajátja. A *Klarinét-zongora szonátákat* hallgatva (nyitányként a *no. 2 Esz-dúr*t, fináléként a *no. 1 f-moll*t) csak hálásak lehetünk azért az interpretációért, amely értelmezhetően követhetővé teszi valamennyi tételt. A mindkét előadó-művészt jellemző átfogó zeneirodalom-ismeretnek is köszönhető, hogy motívumokkal, gesztus-fordulatokkal további asszociációs lehetőségeket kínálnak. Az interpretáció erényeként könyvelhető el, hogy a szólamok nehézsége az előadók „magánügye” marad, amit oly maradéktalanul megoldottak, hogy inkább csak a műelemzések olvasásakor értesülünk arról. Tehát, mindvégig a tárgyra figyelhetünk – azzal a meggyőződéssel, hogy egyenlőségjel tehető a lekottázott mű és annak hangzó alakja közé. Az Intermezzo-sorozat felépítését – már csak a tételek terjedelme alapján is – hídfórmának tekinthetjük, amennyiben a harmadik darab önmagában terjedelmesebb, mint az öt körülíró két-két miniatúr, amelyek felépítésüket tekintve két héj-réteggént funkcionálnak. Schiff András tolmácsolásában plasztikusan kirajzolódnak a szerkezetek, követhetők az ellenpontozós szakaszok – csakúgy, mint a felbukkanó zsáner-karakterek.

Fittler Katalin

Hungaroton

HCD 32834–35

J. S. Bach: Cselló szólószvittek

Perényi Miklós – cselló

Miként ritka, hogy csodagyerekből csodafelnőtt váljék, hasonlóképp még közülük is keveseknek adatik meg, hogy korszakos jelentőségű kompozíciókat két alkalommal is rögzíthessenek hangfelvételen. Hála a Hungarotonnak, megadatott ez a lehetőség Perényi Miklósnak – és a zenekedvelőknek, hogy megismerhesse a szakma elismerését és a közönség rajongó szeretetét több évtizede méltán élvező művész „újrarendelt” interpretációját. És rögtön pontosítanunk kell: korántsem az előadói felfogások új verziójával bővült a gordonkások számára megkerülhetetlen kihívást jelentő sorozat diszkográfiája – hanem ismét olyan felvétellel, amelyet méltán tarthatunk etalonnak. Vélhetően csak a legelszántabb tudorok vállalkoznak arra, hogy összevessék Perényi négy évtized különbséggel rögzített felvételeit. Az „ilyen volt – ilyen lett” ugyanis mindenképp méltatlan, mondhatni tiszteletlenség lenne. Hiszen mindkettő lényegét tekintve is a maga kora által meghatározott. Mindkét interpretáció a Bach-játék (barokk előadói praxis) legújabb kutatási eredményeinek, és az éppen ismeretes markáns interpretációknak az ismeretében készült – a kottából kiolvasható zenei mondanivalóra koncentrálván. A felelősségteljes előadóművész (némi alkotói vénával és gyakorlattal) ugyanakkor az általa birtokba vett sokstílusú repertoár tapasztalatait-tanulságait sem mellőzheti, ily módon további gondolatársításokra kínál lehetőséget a behatóan érdeklődőnek. De minden ilyesfajta „többletnél” fontosabb az a bizonyosság, amelyet sugároz. Hitvallás-értékű elkötelezettség, olyan természetességgel, mintha nemcsak Bach telefonszámával rendelkezne a művész, hanem legalábbis személyes konzultációkat követően szólaltatná meg a műveket. Ilyen felvételekkel lehet demonstrálni az előadói jelenlétet, és azt a kettősséget, hogy ennek köszönhetően egyszerre érezzük személyesnek és objektívnek (már-már kinyilatkoztatás-szerűnek) az előadást. A 71 éves gordonkaművész részéről egyenesen ars poetica-értékűnek tekinthető. Perényi Miklós itthonról tudott nemzetközi elismertséghez jutni – miközben egy ország érezheti „sajátjának” a világklasszist. Immár négy évtizede élhetünk ezzel a lehetőséggel – a fiatalabbak számára különösen fontos adalék e pálya megismeréséhez.

Fittler Katalin

Channel Classics –
MG Records

CCS SA 40020

Mahler: Dal a Földről

Budapesti Fesztiválzenekar, Fischer Iván

Mahler azt mondta egykor Bruno Walternek: „Van fogalma arról, hogy kell ezt vezényelni? Nekem nincs.” *A Dal a Földről* azóta számos kiváló előadást ért meg: az élen két olyan karmesterével, akik ismerték Mahlert és jó időben a legjobb szólistákkal készítették felvételt (Walter–Ferrier–Patzak, Klemperer–Ludwig–Wunderlich). Már a Fesztiválzenekar korai idejében megmutatkozott, hogy Fischer Ivánt két szerző műveihez különös affinitás fűzi: Schuberthez és Mahlerhez. Két külön világ? Persze, de azért vannak összekötő szálak. Az egyik a Bruckner–Mahler–Sosztakovics sor elejének kapcsolódása Schuberthez, a másik Fischer Iván Mahler-előadásainak egyik aspektusa, ami ebben az esetben is megmutatkozik. Az indulás gyors és dinamikus, mégis van benne valami lágyág is, ami elsőre mintha ellentmondás volna, de nem az. Fischer és saját zenekara mindig valamennyire lágy és sima. Ez egyfajta szép hangzás, mely egészen más, mint Karajané, amit ugyanígy nevezhetünk. Nem érdes, nem éles, vagy ha szükségszerűen az, akkor is puhábban, lágyabban szól. Ez az egészét áthatja és egyedivé teszi. *A Dal a Földről* felvétele mindenképpen hozza a megszokott színvonalat. Kidolgozottság terén kimagasló. Ez mindenekelőtt a zenekari részre érvényes. Ebben a tekintetben Fischer bejátszása élen van a mű immár igen sok felvétele között. A felvétel igazi értékét is ebben látom: végig átlagon felüli a zenekar szólamainak ihletett kidolgozottsága. Az énekesek oldala kissé más. Gerhild Romberger teljesítménye igen jó, mindössze a *Von der Schönheit*ben érzem, hogy nem eléggé rugalmasan áll rá a zene lüktetésére. Éneklése ízléses, szép rajzú, diszkrét és egységes. Nem a nagy hang, sem a nagy érzelmek kifejezése, inkább egyfajta németes, objektív megközelítés. A nagyobb hangot használó és az érzelmeket így megmutató előadásokkal szemben ez Alice Coote-hoz köthető, aki szintén felvette ezt Marc Albrechtel. Robert Dean Smith erős hanggal és derekasan áll helyt, részben elismerésre méltó teljesítményt nyújt, részben nem elég árnyalt és finom, de ma talán nem is találni erre megfelelőbb tenoristát. Vibratója önmagában nem volna túl sok, de a hang árnyalásával együtt túl romantikus, így kissé kilóg Fischer és Romberger diszkrétebb megközelítéséből.

Zay Balázs

EMT
286421

Johannes Kreidler: Zongoraművek Martin Tchiba – zongora

Auditív-akusztikus továbbgondolásra invitál a 40 esztendő Johannes Kreidler szerzői albuma. Ideális partnert talált ehhez a budapesti születésű Martin Tchiba személyében, akinek nevéhez a felvételen is szereplő *Klavierstück 6* berlini ősbemutatója fűződik. Öt mű a *Klavierstück*-sorozatból, valamint három későbbi, más-más irányba kísérletező darab (*Neutralisation Study*, *Das Ungewöhnliche*, *Zum Geburtstag*) kapott helyet a lemezen. Kalandot jelenthet mindennemű előzetes információ nélkül meghallgatni, de érdekesebb előre tájékozódni a német-angol nyelvű kísérőfüzetből, mert akkor eleve számolhatunk a minden darabhoz lényegileg hozzátartozó egyedi hangzásvilággal. Amelyek egymásutánjából akusztikus portréalbum kerekedik a szerzőről. Kreidler ars poetica-jelleggel filozofál a kalapácsokkal, miközben számolhat azzal, hogy nem csak a gyakran alkalmazott elektronika miatt vállalkoznak kevesen művei előadására. Martin Tchibát a hangszeres művész zeneszerzés-tanulmányai által inspirált együttgondolkodó gesztus teszi ideális előadóvá – túl azon, hogy az erőpróbák kihívására kellőképp felkészült.

Kreidler zenéje pontosan megtervezett, a zongoristától már-már gépies precizitást igényel, akár egész tételek folyamán egyazon alkotórészre koncentrálni. Nehézséget jelenthet a szinte megszakítatlan folyamatok végigvitele; az ilyen zene kottából játszandó – ugyanakkor alig van idő a hangjegyek olvasására! Ilyen megfontolásból fokozott jelentőségű a felvételen történt rögzítés, melynek Baden-Badenban, a Südwestrundfunk (SWR) Hans-Rosbaud stúdiója adott otthont. Maximálisan megvalósul a szerzői szándék – és a többszöri végighallgatás során az érdeklődő azon veheti észre magát, hogy mind több részletet/tendenciát tud követni; tehát már-már alkalmassá válik a szerző által „preparált hallás”-ként definiált zenehallgatásra. Ily módon ez intellektuális tevékenység, és a különböző érzékenységek lejátszó-berendezések tulajdonosai sajnálkozhatnak, amiért nem a stúdió terében hallják a *Klavierstück*-sorozat darabjait. Azokat, amelyek nemcsak a teljes hallástartományt, de a teret is maximálisan igénybe vevő elektronika felhasználásával készültek. A *Neutralisation* esetében a Beethoven-szonátarészletre való ráismerés a „beavatottság” érzetével a felfedezés örömet jelenti.

Fittler Katalin

Accentus – Mevex
ACC 20420
(2 DVD)

Stravinsky: The Rake's Progress

W. Morgan, A. Patoulidou, J. T. Ward;
Göteborgi Szimfonikusok, Barbara Hannigan

Mint egy külön DVD-n látható dokumentumfilmből (*Taking Risks*) megtudjuk: színpadi pályáját Barbara Hannigan – e kivételes művész – épp a *The Rake's Progress* (1951) Anne Truelove-jával kezdte, 17 évesen. Most viszont már karmesterként találkozott újra – élete első operavezényléseként – Stravinsky remekművével. Az eredmény pedig akkor is referenciaértékű, ha „csupán” félszenikus előadással van dolgunk. Az első pillanatban még sajnálnánk, hogy amit zenéjében a neoklasszicizmus legnagyobb szenije oly bravúrosan alkalmazott – tudniillik a stilizáció eszköztét –, arról a színpadi megvalósításban le kell mondanunk. Ám a produkció intenzitása fokozatosan magával ragad minket, s így egyre inkább annak örülünk, hogy semmi nem vonja el figyelmünket magáról a műről. Az előadás rendezője és fényhatásainak tervezője, Linus Fellbom a kísérőfüzetben így nyilatkozik: „*a moralitásszerű történethez illő „rituális keret (...) felszabadulttá tett minket, és megengedte, hogy minden jelenetbe belemerüljünk és azt úgy ábrázoljuk, ahogyan meg van írva. Így azután lemondhattunk az iróniáról, és nem kellett állandóan rákacsintanunk a közönségre, mondván, hogy »persze mi is tudjuk, hogy ez a történet ősi és együgyű«.* (...) A *The Rake's Progress* rendkívül összetett mű. Hihetetlenül játékos, sőt olykor idétlen. Sok humor és abszurditás van benne, de ugyanakkor filozofikus elmélyültség is. Ám ami talán a legfontosabb: zseniális tükörképe Mozart *Don Giovanni*jának. Mindkét opera sajátja a sötét, fekete mélység és ugyanakkor a vigasztaló fény s a nagyfokú könnyedség.” Jó a meglátás, mert ahogyan Stravinskynek sikerült itt mintaképe, a mozarti vígopera színvonalára emelkednie, úgy alkotott az Huden–Kallman szövegírópáros is – az azonos című Hogarth-metszetsorozatból kiindulva – olyan minőségű librettót, amilyen Da Ponte óta nem született. Barbara Hannigan pedig négy nyugat-európai városban, közel két éven át tartott workshop-sorozatban, 350 fiatal jelentkezőből, 125 (!) előéneklés után választotta ki a szerepek ideális megtestesítőit. Hja, így könnyű! – mondhatná az, akinek nincsen fogalma az énekes-karmesternő perfekcionizmusáról. Hedonistáknak – „kéjenceknek” – különösen ajánlom e felvételt.

Mesterházi Máté

Nonesuch –
Magneoton

075597921069

Redman – Mehltau – McBride – Blade: Round Again

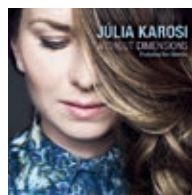
Íme egy valódi all-star formáció: négy egyenrangú hangszeres, akik külön-külön is szédítő karriert építettek fel. Mégis Joshua Redman az „első az egyenlők között”, akinek számos – lemezen is kiadott – projektje között ez az album kiemelkedő állomást jelent. A kvartett már negyedszázada is létezett Redman nevében, és a MoodSwing című remek albummal mutatkozott be. Másfél éves fennállásuk bizonyára azért ért véget, mert mind a négy művész saját utat kívánt járni. Az elmúlt 25 év mindegyikük számára kiemelkedő eredményeket hozott, különféle – részben saját – zenekarokkal, számtalan koncerttel és több tucat lemezzel. Pályájuk sokszor keresztezte egymást: példaként említhetjük a feledhetetlen Redman-Mehltau duókoncertet 2010-ben, a Müpában. Olykor még hárman is játszottak is együtt, de a komplett négyes csak tavaly vonult stúdióba elkészíteni ezt a lemezt.

Negyedszázad elteltével most nem nosztalgiazni jöttek össze, hanem hogy számot adjanak fejlődésükről; megmutassák, hogyan őrizték meg zenei identitásukat és művészi filozófiájukat – mint szóló improvizátorok, komponisták, de akár kísérő zenészek is. Jól fejezi ki igényességüket Redmannek a fűzetben olvasható önvallomása:

„Alapvető része egyéniségemnek az az érzés, hogy soha sem vagyok elégedett azzal, amit alkottam.”

Ezúttal nem Redman az egyetlen szerző, mint annak idején a MoodSwingben – bár három szerzeménnyel ő vezet, kettőt Brad Mehldau, egyet-egyed pedig Christian McBride, illetve Brian Blade jegyez. A hihetetlen egymásra figyelés nemcsak játékukat jellemzi, de még a kompozíciók is ennek szellemében születtek, és jól felismerhetően tükrözik szerzőik stílusát. Ezen írás keretei nem teszik lehetővé, hogy elemezzük a négy nagy művész játékát, de lévén közkedvelt, igazi sztárzenészek, olvasóink jól ismerik mindegyikük kiemelkedő technikai tudását és emocionális erőnyeit. Redman – a nagy tenoros – két számban váltóhangszerén, szopránszaxofonon varázsolja el a hallgatót. Az album nem mutat ugyan forradalmi változásokat, de a legmagasabb szinten képviseli a jazz műfaj értékeit, szépségét, amelyben a kortárs tendenciák a hagyományok tiszteletével párosulnak.

Márton Attila

Karosi Júlia: Without Dimensions

Double Moon – Challenge Records
DMCHR 71378

Karosi Júlia gondolkodó művész, ezért rögtön sejthetjük, hogy a dimenziók nélkülség nem valamiféle hiány megfogalmazása, hanem a zene megfoghatatlan mivoltára utal. Negyedik albumán (melyet az első háromhoz hasonlóan külföldi kiadó jelentetett meg) egyrészt Bartók-feldolgozások sorakoznak, másrészt saját szerzemények, valamint Kodály két epigrammája egybefűzve. Annak ellenére homógen az anyag, hogy e két zeneszerző-óriás darabjai hallhatók a kortárszenei ihletettséggű Karosi-szerzemények ölelésében. Juli legtöbbször szavak nélkül énekel, teljes mértékben instrumentumként kezeli a hangját. Jelentős vállalkozás a művésznő és társai részéről; komoly felkészülést kívánt a művek elsajátítása, hangszerelése és makulátlan előadása is. Ebben az énekesnő kvartettje, azaz Tóth Áron zongorista, Bögöthy Ádám bőgős és Varga Bendegúz dobos mellett az iránymutató amerikai gitáros, Ben Monder dolgozott, teljesen egyenrangú felekként – ahogy ezt Müpa-beli elő-lemezbemutatójukon is megtapasztalhatta közönségük. Nem kifejezetten szórakoztatásra szánt zene, elmélyült hozzáállást igényel a befogadótól.

Bércesi Barbara

Halper Quintet: Blues from Angelland

szerzői kiadás

Jazzmuzikusaink számára legendás a józsefvárosi Mátyás tér, ahonnan számos nagyszerű előadó pályája indult. Hasonló szerepelt tölt be a blues-szcénában a Hobo, Deák Bill, Póka Egon és mások által „megzenésített” Kőbánya. A sokoldalú gitáros, Halper László kvintettjének lemezén egy újabb jellegzetes pesti színtér, Angyalföld elevenedik meg, ahol gyermekkorát töltötte. Az albumot édesapja emlékének ajánlja, akit a borítón „Angelland guy”-ként említi, de Radics Béla emléke és Tátrai Tibor művészete előtt is tiszteleg. A kvintettet alkotó két remek fűvós (Kollmann Gábor, Fekete István) és a megbízható, de nem elementáris ritmus-szekció (Kosztju Zsolt, Sramkó János) mellett a tizenegy kompozícióban rengeteg sztár hallható, akik utólag játszották fel a saját szólamukat. Köztük van Szakcsi Lakatos Béla, Tony Lakatos, Horváth Kornél, Lattmann Béla, Solti János, valamint a Halperrel hosszabb ideje együttműködő külföldiek: Eddie Gomez, Randy Brecker, Angus „Bangus” Thomas és Ric Toldon. Halper saját szerzeményeit játsszák, de mindvégig markánsan érezhető a nagy példakép, Jimi Hendrix hatása.

Retkes Attila

HUNGAROTON

BALOG JÓZSEF FISCHER ANNIE PERÉNYI MIKLÓS SZABÓ ILDIKÓ

ÚJ ALBUMAINK MEGVÁSÁROLHATÓK ÉS MEGHALLGATHATÓK

amazon MUSIC bookline Spotify Libri MediaMarkt

A Gramofon szerkesztősége által gondozott hanglemezkritikák
2020 januárjától túlnyomórészt online felületeinken jelennek meg:

A megújuló www.gramofon.hu
a klasszikus zene és a népzene portáljaként jelentkezik friss
és az eddigiekhez képest is bővebb,
minőségi tartalommal, sok-sok hanglemezkritikával.

A 2019 nyarán létrejött www.magyarjazz.hu
a Gramofon Kiadó támogatásával áll a jazz szolgálatába.

Hírek, interjúk, koncertbeszámolók és még több hanglemezkritika
az improvizatív zene világából!

A ALLEGRO AUDIO

ZENE ÖNRE HANGOLVA

”

Hogy képesek legyünk
a zene nyelvén
kommunikálni
az érzéseket,
amelyeket nem lehet
szavakkal elmondani...

”

Ktéma

FRANCO SERBLIN

A ZENE IRÁNTI TISZTELETTEL
ÉS SZENVEDÉLLEL VÁRJUK ÖNT!

ANDRÁSSY ÚT 20.

1061 Budapest, Andrásy út 20. / 16-os kapucsengő · Tel.: + 36 20 984 0124 · bela.teleki@allegroaudio.hu

WWW.ALLEGROAUDIO.HU

A Gramofon szakmai partnere.

A Gramofon Könyvek téli újdonságai

Retkes Attila: BUKLETBUK

Hanglemezfelvételek zenetörténeti kontextusban

Bukletbuk. Ez a játékos kifejezés hanglemez-kísérőfüzetekből (booklet) összeállított kötetre utal, amely összesen 36 zenei ismeretterjesztő írást foglal magában. Olyan ragyogó előadó-művészeink élete, pályája elevenedik meg a kötet lapjain, mint Bartók Béla, Cziffra György, Ferencsik János, Fischer Annie, Kocsis Zoltán, Perényi Miklós, a Liszt Ferenc Kamarazenekar és a Tátrai Vonósnégyes. Az írások közérthető nyelvezete a klasszikus zenét szerető szélesebb közönség számára is közel hozza az európai zenetörténet remekműveit és ritkaságait, a stúdiófelvételek varázslatos, sokszor rejtélyes atmoszféráját.

Szabó Ferenc János: KAREL BURIAN ÉS MAGYARORSZÁG

Karel Burian – vagy ahogy Magyarországon ismertebb: Burián Károly – a zenetörténet egyik legjelentősebb Wagner-tenorja volt, mindmáig az egyik legismertebb cseh operaénekes. Az életrajzírók Wagner-szerepei – főleg Trisztán-alakítása – és évekig tartó New York-i tevékenysége mellett mindenekelőtt Richard Strauss Salome című operájának drezdai ősbemutatójáról (1905) tesznek említést, melyen Heródes szerepét alakította nagy sikerrel. Elismerése és népszerűsége hangfajában Enrico Carusóéhoz volt mérhető. Maga Caruso mondta Burianról legnagyobb sikerei idején, hogy míg ő maga a zeneirodalom tenorszerepeinek csak egy részét birtokolja, Burian minden tenorszerepet el tud énekelni. Gustav Mahler, Arturo Toscanini és Karl Böhm csodálattal tekintett rá, lábai

előtt hevert Drezda, London, New York és Budapest operai közönsége. Kötetünk a művész születésének 150. évfordulója alkalmából jelent meg.

***A Gramofon Könyvek kiadványai megvásárolhatók
a Rózsavölgyi és Társa Zeneműboltban, az Írók Boltjában,
a Kodály Zoltán Zeneműboltban, illetve megrendelhetők a kiadóban,
az alábbi e-mail címen: zene@gramofon.hu***